Današnji dan, u mojem duhovnom rastu ali i mojem svjedočenju svega što mi se na tom putu događalo, pripada časopisu za promicanje duhovne obnove RHEMA i odgovornom uredniku vlč. Draženu Radigoviću. U dva broja toga časopisa, koje sam danas čitao, "naletio" sam na dva članka vlč. Radigovića koji mi ispočetka nisu djelovali zanimljivi a onda su mi na kraju "izmamili" suze na oči. Jedan članak imao je za rezultat da sam poslao nekoliko e-maila s porukom "BOG NAS VOLI" a drugi članak me nadahnuo, osim po sveprisutnom Duhu Svetom, da napišem i ja ovaj svoj članak, zapravo svjedočanstvo o snazi molitve.

Ja sam bivši zatvorenik i veliki obraćenik koji je na izdržavanju kazne doživio veliki duhovni rast. Obraćenje mi se dogodilo prije odlaska u zatvor i prije pravomoćnosti presude. Bilo je žestoko, s puno suza. To razdoblje bi zapravo mogao nazvati "vrijeme čišćenja". To sam opisao u drugim svojim člancima. A odlazak na izdržavanje kazne bio je zapravo početak moga duhovnog rasta. Obraćenjem me Gospodin pozvao. Kada sam se ja odazvao svojim ispovijedima i pročišćenjem, Gospodin mi je poslao pomoć. Svojeg Duha Svetoga. A i sve druge koji su mi u pojedinim trenucima trebali.

Dolaskom u Remetinec, gdje sam trebao ostati nekih mjesec dana prije prebacivanja u neki zatvor na izdržavanje kazne, mislio sam da sam došao na mjesto gdje vlada zlo, gdje se ono osjeća "u zraku", pošto se na jednom mjestu nalazi sav "ljudski ološ", otpadnici od zakona, od društva. Ja se izdržavanja kazne zatvora nisam bojao jer sam to shvatio kao jednu moju pokoru za silne grijehe koje sam činio u mojem dotadašnjem životu i to je bilo najmanje što sam mogao dati Gospodinu za svoje grijehe. I očekivao sam da tamo vlada zlo. Ali, doživio sam veliko iznenađenje. Nakon nekoliko dana boravka u zatvoru, umjesto da osjetim zlo, osjetio sam sasvim nešto drugo. Bilo je i neko zlo "u zraku" ali ono što sam puno jače osjetio bio je osjećaj da se nalazim na mjestu sa strašno puno IZGUBLJENIH DUŠA. Mogao sam osjetiti tu izgubljenost, "napipati" je. Kroz razgovore s ostalim zatvorenicima, kroz njihove poglede, držanje tijela, način hodanja na dnevnim šetnjama, itd. Prožeo me osjećaj, da je većina tih ljudi imala nekoga kraj sebe u pojedinim trenucima života, da su željeli i imali Gospodina kada su činili svoje životne gluposti, mnogi od njih ne bi bili u zatvoru.

U svojoj pripremi na izdržavanje kazne zatvora ponio sam sobom i Bibliju, Stari i Novi zavjet. Htio sam, s obzirom da sam pretpostavljao da ću imati puno vremena, produbiti svoje znanje o svojoj vjeri i svojem obraćenju. Jednostavno me privlačila. Ali, zlo vreba svaku priliku da ti otežа put prema Gospodinu i Kraljevstvu Božjem. Kod preuzimanja stvari prilikom dolaska u zatvor, pravosudni policajac mi je rekao da mi ne može pustiti da nosim Bibliju u sobu, jer ima tvrde korice pa će je zadržati na pologu a ja neka pišem pismenu molbu da mi daju da dignem Bibliju s pologa. I ja odmah , po dolasku u zatvoreničku sobu, napišem zamolbu da mi se odobri podizanje Biblije s pologa. Trebala su proći tri tjedna prije nego sam dobio odobrenje. Kada sam

došao na polog po Bibliju drugi policajac mi kaže, kada je vidio da Biblija ima tvrde korice, da mi ju ne može dati jer je propis da ništa ne smije dati s tvrdim koricama. Kako je meni svega bilo dosta, uzmem Bibliju, otrgnem tvrde korice i kažem mu da mu tvrde korice ostavljam a ja da si uzimam mekani dio Biblije. On se iznenadio, pa je rekao da zašto trgam tako lijepu knjigu. A ja mu kažem da meni nije bitan onaj vanjski omot nego ono što unutra piše. A on je samo kimnuo glavom te kazao da je valjda tako.

Na početku me zlo sprečavalo na razne načine. Jedan je bio i taj što u Remetincu za 25 dana nisam uspio nijedanput prisustvovati svetoj misi, koje su se održavale svaku nedjelju, mada sam dva puta to pismeno tražio. A nisam se imao niti kome potužiti. Mogao sam se samo moliti.

Dolaskom u drugi zatvor, u Lipovicu, stvari su se donekle promijenile. Održavala se misa po lokalnom župniku 1-2 puta mjesečno. Sve je trajalo 15-tak minuta. Misa se održavala u maloj sobi od 25 kvadrata, namijenjenoj za dušebrižništvo, na drugom katu zgrade, te nas je na misi bilo 5-6 od preko 200-tinjak zatvorenika. Kada sam se malo snašao, ja sam počeo svaki dan dolaziti u tu sobu i tamo sam čitao raznu kršćansku literaturu koju je donosio župnik i koju mi je davala moja referentica, koja je bila zadužena da vodi i dušebrižništvo. I molio sam se svaku večer. Svoje molitve, Krunicu, i dr. Onda mi je jedan dan referentica dala Molitve Svete Brigite gdje je pisalo i da je Gospodin obećao toj svetici da će svakome tko bude svakodnevno molio te molitve podariti velike milosti, njemu i njegovoj obitelji. Osjetio sam potrebu da svaku večer molim te molitve i za puno mojih grijeha i za velike potrebe moje obitelji. I tako sam prvih 10-tak dana svaku večer molio sam.

U tu sobu je, tokom dana, dolazio i jedan zatvorenik, Miljenko, kojeg sam znao i prije dolaska na izdržavanje kazne, a koji je bio puno jači i praktičniji od mene u vjeri te se tokom dana došao pomoliti neke svoje molitve. Onda mi je on jedan dan rekao da se možemo, ako ja hoću, svaki dan zajedno moliti Krunicu. I ja sam rekao da može, baš sam bio sretan što ćemo zajedno moliti jer sam uvijek u glavi imao Gospodinove riječi da gdje su dvojica ili trojica u njegovo ime sabrana tamo je i on sa njima. I tako samo mi počeli svako popodne, u 17.45, moliti ono otajstvo Krunice koje je padalo na taj dan. Pa smo zvali i druge zatvorenike, pogotovo one koje smo viđali na misi, da dođu s nama moliti Krunicu. Neki su se ispričali da imaju već ustaljeni red svojih molitvi, neki su obećali a nisu došli, neki su jednom došli pa su dalje ispričavali raznim obvezama. A mi smo se i dalje svaki dan molili.

Onda mi je Miljenko jedan dan rekao da on Krunicu moli i dolje na krugu, kada čeka postrojavanje, onako u sebi na klupi ili u hodu. Da ne stigne izmoliti sve desetice ali koliko stigne izmoli pa prekine pa poslije ponovno nastavi dok ne završi. Rekao je da je tako isto dobro moliti. A ja sam radi dobivanja kondicije i mršavljenja svaki dan šetao iza svakog obroka, tri puta

po pola sata. I odlučim ja da ću u šetnji početi moliti Krunicu. A šetao sam po cesti koja je iz kaznionice vodila prema izlazu iz kaznionice. I tako sam začas izračunao da mi taman za dva otajstva Krunice treba pola sata. Pa sam tako skoro svaki dan izmolio 5-6 otajstava Krunice u hodu, tamo pri ulasku u kaznionicu.

Miljenko i ja bili smo stalno nezadovoljni s brojem i načinom održavanja našim zatvoreničkih misa pa smo odlučili predložiti župniku, što je on i prihvatio, da se misa slavi svaku srijedu u 17.00 s time da je pola sata prije moljenje Krunice za one koji hoću. Pa smo na misu doveli jednog zatvorenika koji je znao svirati gitaru te je uvijek odsvirao tri pjesme koje smo svi zajedno pjevali, pa smo mi zatvorenici napisali i sami pročitali molitve vjernika gdje je svatko dao neku svoju molitvu a pretežno smo se molili za naše zatvoreničke potrebe i potrebe naših obitelji, pa smo mi zatvorenici čitali poslanice i psalme. I postalo je živo.

Uz svesrdnu pomoć moje referentice uspjeli smo od upravitelja dobiti za održavanje misa jednu veću prostoriju u prizemlju jedne zgrade, primjerenu za održavanje mise. Počelo nas se okupljati sve više, od prvotnih 5-6 do konstantnih 20-25 pa i više.

Ali, nigdje u kaznionici, pa ni na misi nije bilo križa. Pa sam ja, kada sam drugi puta išao kući na izlazak, donio od kuće jedan samostojeći križ s raspetim Gospodinom i Djevicom Marijom u podnožju križa. I svaki put sam taj križ donio na misu i stajao je na stolu gdje je župnik imao sve ostalo. A poslije mise se taj križ vraćao u sobu za dušebrižništvo gdje je ponosno stajao nedaleko od Kurana koji je tamo stajao za eventualne potrebe za molitvom nekog muslimana.

A na svakodnevnom moljenju Krunice počelo nas je biti sve više. Zatvorenici su dolazili i ostajali se moliti Krunicu svaki dan. Bilo nas je svaki dan od 6 do 8, a prije svake mise 10-tak.

Baš negdje u to vrijeme bio je ustoličen i novi biskup Sisačke biskupije pa smo mu čestitali na ustoličenju te ga zamolili da nas posjeti i da nam održi jednu misu jer bi nam to puno značilo. I došao je on odmah. Nije bio ni 10 dana biskup u Biskupiji a već je došao s nama slaviti svetu misu i dati nam duhovnu pomoć.

Usput smo zatražili da nam upravitelj odobri postavljanje panoa naše katoličke grupe u prizemlju zgrade za zajedničke aktivnosti, gdje svi prolazimo, kako bi na tom panou stavljali obavijesti za misu, za moljenje Krunice koje bi čitali novopridošli zatvorenici, stavili bi prigodne

molitve i članke iz katoličkog tiska, i sl. On nam je odobrio postavljanje panoa samo ne u prizemlju nego na drugom katu, kraj ulaska u sobu za dušebrižništvo, uz obrazloženje da se ne bi htjelo da se tim panoom osjećaju zasmetanim drugi zatvorenici koji nisu vjernici. Ali se mi nismo dali, ja sam ponovno išao na razgovor upravitelju da mu obrazložim zašto je bitno da taj pano bude u prizemlju. A svaki dan, nakon molitve Krunice, izmolili smo jedan Oče naš, Zdravo Mariju i Slava Ocu da nam se odobri postavljanje panoa u prizemlju. I nakon mjesec dana, upravitelj nam je odobrio postavljanje panoa u prizemlju pa je tako u kaznionici osvanuo i drugi križ kojeg je jedan zatvorenik nacrtao na početku panoa.

I osjetio sam ja kako se u kaznionici podigla RAZINA DUHA. Kako sam to osjetio? Lako. Jer od one vjerske učmalosti nešto se pokrenulo. I
DOBRO
I
ZLO. Dobro se manifestiralo kroz sve veći dolazak zatvorenika na mise i moljenje Krunice, manje psovanja, više razgovora i razumijevanja među zatvorenicima, razmjenjivale su se i tražile knjige vjerskog sadržaja, tražile su se krunice za moljenje, a neki koji su htjeli naučiti moliti Krunicu, molili su da im se objasni kako se ona moli, itd. S druge strane zlo se nije samo tako dalo. Od borbe i protivljenja nekih referenata za postavljanje panoa, od komentara nekih zatvorenika da im smeta pjesma sa mise jer oni imaju pravo na popodnevni odmor, od podsmjehivanja onima koji su hodali na mise i moljenje Krunice, od odvlačenja zatvorenika s mise jer su u vrijeme mise imali zakazane neke druge aktivnosti, itd.

Ali, tu zlo nije imalo nikakove šanse, jer ogromna je SNAGA MOLITVE koja je svakodnevno rasla. I nismo se samo molili mi zatvorenici u zatvoru. Molili su se za nas i članovi naših obitelji, župnici kojima smo pisali i s kojima smo razgovarali, naš biskup.

A da ne govorim o našoj presretnoj referentici koja mi je više puta kazala da se već 18 godina moli Gospodinu da joj pošalje nekog čovjeka kao ja, koji će svojim traženjem Gospodina, svojim javnim svjedočenjima, svojim molitvama, pokrenuti tu zatvorsku zajednicu u kojoj je zlo vladalo tako što je sprječavalo svaku promjenu.

Ali evo što je SNAGA MOLITVE. Referentica se molila 18 godina, mi zatvorenici smo se molili svakodnevno i po 7 Krunica a da o drugim molitvama ne govorim, molili smo molitve nas vjernika na misi, molili smo se na svaki tjedan na misama, molili su drugi za nas koje smo to zamolili. I Svemogući Bog je uslišao svakome njegove molitve i svima nama zajedničke molitve. Ostala je još jedna neuslišana molitva. Za dobivanje zatvorske kapelice. Zatvorenici koji su još tamo u zatvoru za to se svakodnevno mole. Pomogni im i ti u tim molitvama. JER

BEZGRANIČNA JE SNAGA MOLITVE.